

majdnem földreterített. A szegleten egy percre megálltam; közel voltam hozzá, hogy sírvafakadjak . . .

* * *

Ránéztem s láttam arcán még most is a felindulást.

— Kicsit túlerős a fantáziád, annyi az egész — mondtam, csillapítóan.

Felsóhajtott :

— Én is azt hiszem — mormogta s leverte cigarettájáról a hamut — a fantáziám . . .

Nagy Bertla.

ÖRÜLÖK, BÜSZKÉLKEDEM.

Örülök, büszkélkedem embervoltommal,
 ha fejem felett a tavaszi égen
 gépmadár csattog el.
 Úgy illik hozzá velőkbe lüktető ritmusa,
 mint fiús mellverés a végtelen felé.

Kicsiny magam-valóját meg éppen feledem
 s milliárd ember summája leszek,
 ha ágyamon lomhán elterülve
 a rádió tölcserje fülembé Rómát recsegi.
 A büszkeségtől csodák orkánjává bősziülök,
 alólam elrugom a földi sártekét
 s miként az élet hangja
 átviharzom az univerzumot.

A Tejút napjai, parányi porszemek,
 miket pajkos forgószél isten jütytyeként
 pörgettyűs korongba sűrített,
 pengve pattognak hangtestemen,
 mely átfeszül a mindenségen.
 Rólam zendül meg létük tudata —

De im, keleten az árnyak bomlanak,
 hajnal hasad, Róma álmos,
 a tölcser torka kihagy, elreked
 és én roppant nyomástól emberré zsugorítva
 ájult álomba dermedek.

Réz Gyula.